

Ворона та рак

Летіла ворона понад морем, дивиться: рак повзе — хап його! І понесла в ліс, щоб, всидівши десь на гілці, добряче поснідати. Бачить рак, що доводиться пропадати, та й каже вороні:

— Гей, ворона, ворона! Знав я твого батька й твою матір — славні були люди!

— Угу! — відповіла ворона, не розтуляючи дзьоба.

— І братів, і сестер твоїх знаю: що за добрі були люди!

— Угу!

— Та все ж хоч вони й хороші люди, а тобі не рівня. Мені здається, що розумнішої за тебе немає на світі.

Сподобалися ці слова вороні; каркнула вона на весь рот і випустила рака в море.